

L'ALT EMPORDÀ *joan ferrerós*

«**La mirada persistent**» | Es tracta d'una exposició al Museu de l'Empordà de Figueres, de la qual és comissària Mariona Seguranyes, també autora del magnífic estudi d'identificació sobre l'Escola Empordanesa (finals del segle XIX i inicis del XX). La Figueres vuitcentista no va tenir cap Fortuny, però Déu n'hi do, i no cal dir que la Figueres del nou-cents amb l'emergència de Dalí ha deixat curtes totes les poblacions catalanes i bona part de les foranes quant a fama i projecció del municipi per la via de la plàstica. Entrem a l'exposició que ens ha de presentar cent anys d'art empordanès, i ens rep la mirada de Julián González de Soto des d'un gran quadre que representa de cos sencer el frare paül fundador de l'Institut Ramon Muntaner. Fou pintat per Antoni Masrera, professor del Centre i segurament el primer artista *modern* de la comarca, de més que predecessor del que serà l'Escola Menor de Belles Arts, posteriorment Escola Municipal de Dibuix, tot plegat tan fonamental —com fins ara desconegut— per a la pintura del que Josep Pla en deia Escola de Figueres: només cal esmentar Juan Núñez, professor de l'Institut i d'aquelles escoles,

i els noms d'algun dels seus deixebles, com ara Dalí, Reig, Baig... Però tornem al XIX. Els dos pisos de la mostra ens van portant per la maqueta de *La tramuntana*, de Berga i Boada, fill de l'avi Berga, un dels fundadors de l'Escola d'Olot; si l'hagués arribat a concretar en mida gran tindríem un Bernini empordanès. Dames i criatures figuerenques, panoràmiques de la Rambla i de la pujada del Castell, menestrals i pagesos en el mercat dels dijous, Pep Ventura, els gegants i en Berruga; de fora vila, vistes de masos, creus de terme, esglésies... Els horts, canyers i xiprers de Vilabertran mereixen particular atenció perquè els artistes empordanesos els van pintar reiteradament ja que els mestres —Núñez en particular— portaven els alumnes a treballar-hi del natural. També hi ha els retrats que Dalí, Marià Llavenera i Lluís Bagaria van fer a Puig Pujades, el polític potser més decisiu que ha passat pel segle XX figuerenc. Fins i tot ens plau de descobrir-hi la còpia d'un paisatge feta per Carme Roget, una de les amigues més íntimes del Dalí estudiant de batxillerat. Plenament del XX, Vallès, Bonaterra, Sibecas, Capelleras, Massot, Felip Vilà... Tots havien format part del cercle que animava Carles Fages de Climent a la fonda Roca i al bar Novel, i tots morts llevat de Joan Paradís. El visitant, fins i tot el més avisat, podrà contemplar en l'exposició molts quadres que desconeixia perquè no havien estat mai despenjats de les parets de les cases particulars dels propietaris llurs, els Matas-

Bonaterra i Puig Pujadas. Com diu la guia Michelin, *mérite le voyage*. Oberta fins al 10 de novembre.

EL BAIX EMPORDÀ *gerard prohías*

Tom Sharpe, l'hoste de Llafranc |

El mite viatger explica l'habitual passió dels nòrdics envers les exòtiques terres del Sud. Lord Byron, Capri, els Durrell, Robert Graves o Eivissa són noms que sovintegen aquest argument. També Cadaqués. Fins arribar al contemporani Tom Sharpe, l'hoste de Llafranc: hi ha viscut més de vint anys, hi ha escrit, ha exposat les seves fotografies a Palafrugell, hi ha tingut coneguts i no s'ha cansat de mirar la nostra mar. I, a la manera dels seus compatriotes, els europeus del Nord, ha gaudit de la nostra sanitat tant com del nostre clima. No era precisament un turista sanitari, però ha parlat de la nostra sanitat amb eloqüència i de forma més que positiva. No sé què en diria ara, quan els nòrdics continentals atonyinen econòmicament els del sud (nosaltres). Tot i la bonhomia evident de l'escriptor anglès, Tom Sharpe va fer allò que solen fer els escriptors anglesos que s'instal·len a casa nostra: hi viuen i hi

>> Tom Sharpe mentre escrivia *Les Tribulacions de Wilt*, l'any 1979.

ARXIU PERSONAL FACEBOOK